

W-ovi a žádá také o přisouzení útrat návrhu. O tomto návrhu vydal první soud napadené usnesení ze dne 12. ledna 1928, aniž návrhu na opravu jména povinného výslovně vyhověl. Stížnost napadá toto usnesení a navrhuje jeho zrušení, jakož i zrušení usnesení ze dne 24. října 1927, domáhajíc se výroku, že odpůrkyní navržená exekuce k vydobytí útrat 127 Kč 28 h s přísl., i k vydobytí útrat 34 Kč 68 h se nepovoluje. Pokud se týče návrhu stěžovatele na zrušení usnesení prvního soudu ze dne 24. října 1927 proti Janu W-ovi, schází stěžovateli oprávnění k této stížnosti, poněvadž on není P-em a toto usnesení dosud na jeho jméno neopravené nemůže proti němu býti vykonáno. Z těchto důvodů musela býti stížnost v tomto směru odmítnuta. Jinak však nelze stížnosti upříti oprávněnost, pokud se domáhá změny napadeného usnesení ze dne 12. ledna 1928 v uvedený smysl. Okolnost, že vymáhající strana sama navrhla exekuci proti osobě neexistující, nezavazuje povinného k náhradě útrat s tímto mylným zakročením odpůrkyně spojených. Nezavinil-li povinný bezvýslednost žádosti žalující strany o povolení exekuce proti Janu W-ovi a bezvýslednost pokusu o zabavení a zaplatil-li již před podáním návrhu směřujícího proti němu celou dlužnou pohledávku i s příslušenstvím, není povinen nahraditi útraty vyvolané druhým návrhem odpůrkyně; neboť jich nebylo třeba k tomu, by bylo uskutečněno právo vymáhající strany.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Vývody dovolacího rekursu nejsou s to, by vyvrátily nebo seslabilly důvody v napadeném usnesení uvedené pro právní názor soudu rekursního, že nebylo lze povolití a provéstí exekuci proti povinnému Janu W-ovi, poněvadž neexistuje a soud prvé stolice o návrhu vymáhající věřitelky na opravu jména povinného na Jan P. v usnesení ze dne 12. ledna 1928 nerozhodl. Nebylo proto možno na základě usnesení povolujícího exekuci proti Janu W-ovi vykonati exekuci proti Janu P-ovi, třebaže usnesení exekučního soudu ze dne 12. ledna 1928 zní na jméno povinného Jana P-a. Následkem toho, že o návrhu stěžovatelky na opravu jména povinného v usnesení exekuci povolujícím podle § 419 c. ř. s. nebylo soudem prvé stolice rozhodnuto, neměl Jan P. možnosti, by si proti této opravě stěžoval, ačkoliv, jak stěžovatelka sama uznává, měl k tomu právo. Pokud však jméno povinného Jana W-a v usnesení exekuci povolujícím nebylo pravoplatně opraveno na jméno Jan P., nemohla proti tomuto exekuce býti vykonána a není proto povinen hraditi stěžovatelce útraty exekučního návrhu proti němu neznějícího, aniž útraty výkonu exekuce proti němu neprovedené a útraty návrhu na opravu jména ve smyslu § 419 c. ř. s.

Čís. 7949.

Obecní poplatky za zvěropolicejní prohlídku dobytka a masa nejsou spotřební dávkou podle § 35 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb.

z. a n., nýbrž jsou poplatky podle § 28 zák. a dodatku I. k § 28 vládního nařízení ze dne 26. ledna 1928, čís. 14 sb. z. a n.

Výkaz nedoplatků, vydaný starostou obce o nezapravených jatečných poplatcích a poplatcích za zvěropolicejní prohlídku dobytka a masa jest exekučním titulem podle § 1 čís. 13 ex. ř., i když není opatřen doložkou vykonatelnosti.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1928, R I 211/28.)

Soud první stolice povolil vymáhající obci podle vykonatelného výkazu nedoplatků exekuci na svršky k vydobytí jatečných poplatků a poplatků za prohlídku dobytka a masa. Rekursní soud potvrdil usnesení prvního soudu jen ohledně poplatků za prohlídku dobytka a masa (které pokládal za spotřební dávku podle § 35 zák. ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n. a podle dodatku II. k § 35 vlád. nař. ze dne 27. dubna 1922, čís. 143 sb. z. a n.) a zamítl exekuční žádost ohledně jatečných poplatků, v podstatě z tohoto důvodu, že jde sice o poplatky podle § 28 cit. zák., ale že není zákonného předpisu, podle kterého by se řídilo dobývání těchto poplatků podle předpisů o dobývání nezaplacených přímých daní.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu ve příčině povolení exekuce také k vydobytí jatečných poplatků.

Důvody:

Vymáhající obec napadá sice celé usnesení rekursního soudu, ale může je přirozeně napadati jen ohledně zamítající části, neboť ve příčině poplatků za prohlídku dobytka a masa byla exekuce povolena souhlasnými usneseními obou soudů. V tom směru jest k usnesení rekursního soudu jen tolik podotknouti, že obecní poplatky za zvěropolicejní prohlídku dobytka a masa nejsou spotřební dávkou podle § 35 cit. zák., nýbrž jsou také jen poplatky podle § 28 zák. a dodatku I. k § 28 vlád. nař. ze dne 26. ledna 1928, čís. 14 sb. z. a nař., což ovšem na povolené exekuci nic nemění.

Dovolací rekurs jest ve příčině jatečných poplatků oprávněn. Rekursní soud sám právem uznává, že i tyto poplatky jsou poplatky po rozumu § 28 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n., jakožto náhrada za užívání zařízení zřízených a udržovaných obcemi v zájmu veřejném. Jde o veřejné obecní jatky, pro něž platí nucené jich používání (srov. § 28 (3) cit. zák. a § 35 (1) živn. řádu) a o poplatky vybírané za používání jatek podle tarifu schváleného výnosem zemské politické správy ze dne 29. března 1926, čís. 128.638 (srv. vlád. nař. ze dne 27. dubna 1922, čís. 143 sb. z. a n. k § 59 (1), druhá věta a § 35 (2) živn. řádu). Zákon, mluvě v § 28 (3) o odstupňování poplatků podle míry užívání dotyčného zařízení, praví, že jest hleděti i k tomu, je-li poplatník veřejnoprávními ustanoveními nucen dotyčného zařízení užívat, což právě platí také o veřejných jatkách s nuceným užíváním. O těchto

poplatcích platí také předpis § 44 (3) cit. zák., že »poplatky včas nezapravené dobývá obecní starosta« a že »o řízení exekucí platí táž pravidla jako pro dobývání nezaplacených daní přímých«. Že tomu tak, jde na jevo i z 28 (6) vlád. nař. ze dne 27. dubna 1922, čís. 143 sb. z. a n., kde se praví, že »ustanovením § 28 není dotčena působnost politických úřadů v příčině řádů tržních, pak ustanovení o používání veřejných jatek a příslušných poplatků.« Není tedy správným názor rekursního soudu, že není předpisů o vymáhání jatečných poplatků, a nezáleží na tom, že o těchto poplatcích (nikoli dávkách) nemá obec zvláštních pravidel pro jejich vymáhání, neboť platí tu pravidla zákonná. Nutno tudíž jen zkoumati, podle jakých předpisů se řídí vymáhání nezaplacených daní přímých. Jsou to nyní §§ 343 a další zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n. a jim odpovídající §§ 343 a další vlád. nař. ze dne 20. prosince 1927 čís. 175 sb. z. a n. Podle těchto předpisů lze vésti exekuci (pokud jde o jmění movité) buď v řízení správním, nebo v řízení soudním podle ustanovení exekučního řádu (§ 343 (1) zák.). Zůstaveno jest uvážení vymáhajícího úřadu, kterým způsobem chce dluh vymáhati (k § 343 (1) vlád. nař.). Vymáhajícím úřadem jest ten, který vyměřil daň a tento úřad žádá o povolení a výkon exekuce soudní (§ 345 zák. i vl. nař.). Při obecních poplatcích jest to starosta obce (§ 44 (3) zák. čís. 329/21). Podkladem pro vymáhání a tedy zejména pro podání žádosti o povolení a výkon soudní exekuce je výkaz o nedoplatcích (k § 345 (2) vl. nař.). Takový výkaz jest tedy exekucním titulem i pro vymáhání obecních poplatků a to exekucním titulem podle § 1 čís. 13 ex. ř. Ani zákon, ani nařízení o přímých daních nemají ustanovení o tom, že výkaz nedoplatků musí býti opatřen doložkou vykonatelnosti (jinak jest tomu na př. podle § 91 (2) vl. nař. ze dne 13. ledna 1928, čís. 8 sb. z. a n. o rozhodnutích úřadů správních). Ani předpis § 54 druhý odstavec ex. ř. neplatí pro exekucní tituly uvedené v § 1 čís. 13 ex. ř., neboť se zmiňuje jen o exekucních titulech, uvedených v § 1 čís. 8, 10 až 12 a 14 ex. ř. (srov. k tomu na př. také rozhodnutí čís. 4070 a 4095 sb. n. s. a Právník 1925 str. 125). Ale, i kdyby bylo takové doložky třeba, byla v tomto případě purkmistrovským úřadem na výkaz nedoplatků připojena a jest k potvrzení vykonatelnosti povolán podle § 54 druhý odstavec ex. ř. onen úřad, jenž nález nebo nařízení vydal, v tomto případě podle § 44 zák. čís. 329/21 zase starosta obce, který poplatky předpisuje a dobývá. Poněvadž soudu exekuci povolujícímu nepřísluší zkoumati správnost výkazu nedoplatků po stránce obsahové (srovnej rozhodnutí čís. 4095 sb. n. s. a Právník 1925 str. 360), právem první soud povolil exekuci na svršky také k vydobytí poplatků jatečných.

Čís. 7950.

Stavebník jest povinen postavit výstražné znamení ku skládce stavebního materiálu na silnici, třebaže místo bylo dostatečně osvětleno obvyklým světlem.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1928, Rv I 785/27.)